

Nicolae Petre Stan s-a hotărât să nu mai fie

Asta spuneam: nu a fost cheltuitor, doar și-a risipit timpul cu o altă viteză.

De aseară, trupul de pământ al lui Nicolae Petre Stan, e doar o carcasă. Pământ ești și în pământ te vei întoarce...

da, voiesc, Doamne,
să fiu îmbălsămat
cu toate aromele
și cu tot parfumul
din lume,

cu tot ce-am visat
și n-am putut avea,
că prea mult te-am
iubit
și smerit am slujit
doar cuvântului,
asta este ultima mea
dorință:

Doamne,
să fiu îmbălsămat
și să devin
în veci
grădină

Nicolae Petre Stan a murit pur și simplu. Era în picioare și, într-o fracțiune, s-a hotărât să nu mai fie. Deloc. Inima lui s-a oprit, într-o ultimă răzvrătire.

umbra mea,
umbra mea

e deja mai grea
decât sârmanul meu trup,
nu știu, Doamne,
nu știu cum să o mai duc

Asta spuneam: Nicolae Petre Stan a fost o sperietoare fără
surâs. L-au cunoscut bodegile, taxatoarele de pe autobuze,
părăsitele și toți storcătorii de pahare și halbe. A fost
boemul prin excelență.

când ți-e lumea
cea mai dragă,
vine gâdea
și te leagă
și n-am șanse
să mai scap,
că am fost
un pui de drac

Și-a prevestit moartea, a văzut-o nu altfel decât ca pe o
ultimă, imensă epopee din Sud. Pământ ești și în pământ te vei
întoarce... Și a știut, totodată, să-și ia la revedere de la
voi.

știu,
curând vă va fi dor de mine,
voi fi undeva
aproape de umbra salcânilor,
îmbălsămat de parfumul lor
fatal

A murit Nicolae Petre Stan. Orașul pierde un cenaclu, câmpia
îi cere trupul înapoi. Era deja seară când s-a hotărât să nu
mai stea legat în carcasa aceea de oase, carne, sânge și
nervi, care-l chinuia.

nu mai poți, poete,
n-ai motive să zaci,
nu-i vreme de tihnă,

nu vezi că moartea
vrea să prindă muguri

Curând, salcâmi îl vor cuprinde de tot. Mai precis mâine, la prânz. În urma lui rămân câteva cărți și o stare de spirit. Și timpul lui care s-a oprit. Și timpul nostru care încă ne suportă.